

Een lege wieg...

Mijn collega heeft een kindje gekregen. We hebben allemaal meegeleefd en enthousiast gereageerd op de eerste echo, het bewegen van de baby, hoe groot een buik kan worden. Na de bevalling zijn we op bezoek geweest, hebben het kindje bewonderd, en ook de kinderkamer die met zorg is ingericht, knuffels die cadeau gedaan zijn, noem maar op. Het is gelukkig een gezond kind en alles is goed gegaan.

Zo niet bij Mia en Peter. Zij waren zwanger en ook hun collega's verheugden zich op het kind dat komen ging. Ook zij leefden mee met de echo, het bewegen, de buik. Tot er bij een van de laatste controles bij de verloskundige geen harttonen meer gehoord werden. Eerst dachten Mia en Peter nog aan een vergissing, misschien lag de baby zo dat het hartje moeilijk te vinden was, misschien deed het apparaat het niet goed. De verloskundige verwees ze naar het ziekenhuis, ook daar werden geen harttonen gehoord. Toen kwam de paniek. En na uitgebreid onderzoek het ongelof: het kindje bleek te zijn overleden. Volkomen onverwachts, een enorme schok natuurlijk.

Een schok met trillingen tot ver in de omtrek: de familie, de vrienden, de burens, de collega's. Allemaal gingen ze uit van een blijde komst, een gelukkig gezinnetje. Mia en Peter konden het eerst niet geloven. Er kwam in korte tijd ook zo veel op hen af: Mia moest bevallen, iedereen moest ingelicht worden, een begrafenis geregeld en na de kennismaking moesten ze weer afscheid nemen van hun baby. Teveel om te bevatten. Teveel om te verwerken.

Drie maanden na de bevalling meldden ze zich bij de Fiom. Ze liepen voor hun gevoel vast en het leek of ze elkaar niet meer begrepen. Mia was diep verdrietig, dacht aan niets anders en kwam nergens meer toe. Peter stortte zich op zijn werk en wilde er het liefst niet teveel mee bezig zijn. Daarnaast worstelden beiden met het onbegrip uit de omgeving, opmerkingen als: 'je hebt haar toch niet gekend' of 'dan zorg je toch gewoon dat je snel weer zwanger bent'. Of de stilte, het ontkennen.

Na een aantal gesprekken gingen ze meedoen aan de lotgenotengroep. Als begeleidster viel me op dat er naast alle verdriet en machteloosheid met zoveel liefde over de baby's werd gesproken. De bijeenkomst waarin foto's meegenomen werden maakte de meeste indruk op mij: de foto's zelf, maar ook hoe diep de ouders deze prachtige wezentjes in hun hart hadden gesloten. Het delen met lotgenoten en de herkenning heeft Mia en Peter goed gedaan. Naast het verdriet is er ook weer ruimte om stil te staan bij de toekomst, al zal het gemis van hun eerste kindje nooit helemaal over gaan.

Maatschappelijk werker bij de Fiom